

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 946/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	D. L.	Pkt 1 sentencji wyroku	
2	D. L.	Pkt 2 sentencji wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>Ad. 1</p> <p>1. W dniu 9 lipca 2019 roku około godziny 16:45-17:00 pokrzywdzona K. M. szła ulicą (...) w P. W zgięciu łokcia lewej ręki niosła reklamówkę oraz czarną torebkę. W torebce miała dowód osobisty w etui, telefon komórkowy marki S. (...) w etui, karty bankomatowe banku (...), G. (...) oraz (...), okulary korekcyjne w etui, portfel z zawartością pieniędzy w kwocie 50 złotych, parasolkę koloru czarnego, zeszyt A5 z zawartością rachunku (...), skrócony akt zgonu J. M., stary dowód osobisty, potwierdzenie nadania numeru NIP, karteczki z zapisami odręcznymi, wizytówki.</p>	<p>1) zeznania K. M.</p> <p>2) notatka urzędowa</p> <p>3) protokół oględzin rzeczy</p> <p>4) pokwitowania</p>	<p>1) 3,31 11) 3, 31v, 153v 153v</p> <p>2) 2222 2) 1</p> <p>3) 3) 6-7</p> <p>4) 4) 18, 33</p> <p>5) 1</p> <p>6) 6-7</p>	
<p>Ad. 1</p> <p>2. W pewnym momencie podbiegł do niej od tyłu oskarżony D. L.. Oskarżony złapał za torebkę pokrzywdzonej, a następnie wyszarpał ją. K. M. przewróciła się. Oskarżony uciekł przez dziurę w siatce i oddalił się.</p>	<p>1) zeznania K. M.</p> <p>2) zeznania Z. G.</p> <p>3) zeznania A. R. (1)</p> <p>4) zeznania M. R.</p> <p>5) notatka urzędowa</p> <p>6) protokół zatrzymania rzeczy</p> <p>7) zeznania D. G.</p>	<p>1) 3,31v, 153v</p> <p>2) 37v, 168v</p> <p>3) 14v,168-168v</p> <p>4) 8v, 167v-168</p> <p>5) 1,27,40,61</p> <p>6) 11-13</p> <p>7) 28v., 53v., 153v-154v</p>	
<p>Ad. 1</p> <p>3. D. L. sprzedał skradziony telefon w lombardzie (...) w P..</p>	<p>1) umowa sprzedaży</p> <p>2) notatka urzędowa</p> <p>3) protokół zatrzymania rzeczy</p>	<p>1) 46</p> <p>2) 40</p> <p>3) 44, 47, 45</p>	

<p>Ad. 1</p> <p>4. D. S. (obecnie G.) pozostawała w nieformalnym związku z oskarżonym. Po jego zakończeniu w dniu 30 lipca 2019 roku, ojczym D. G. podczas przeprowadzki znalazł w miejscu jej poprzedniego zamieszkania, w kotłowni, dowód osobisty K. M. znajdujący się w etui, odpis skrócony aktu zgonu J. M., stary dowód osobisty K. M., nadanie numeru NIP, etui do telefonu, etui skórzane na stary dowód osobisty, karteczki z odręcznymi zapiskami, wizytówki. Ponadto wcześniej D. G. widziała u oskarżonego kartę banku (...) należącą do K. M..</p>	<p>1) zeznania D. G.</p> <p>2) notatka urzędowa</p>	<p>1) 28v, 53v, 153v-154v</p> <p>2) 27</p>	
<p>Ad. 2</p> <p>5. D. G. skontaktowała się z oskarżonym i powiedziała, że zanieś odnalezione dokumenty i rzeczy na policję. W reakcji na to oskarżony w dniu 01 sierpnia 2019 roku wysłał do niej z numeru (...) sms-y z groźbami uszkodzenia ciała i pozbawienia życia tj.: „zrobiłaś mnie w chuja”, „a tego darować Ci nie mogę”, „już jest po tobie”, „kop sobie dół”, „jeszcze mnie nie znasz”, „już masz przejebane”, „nic Cię już nie uratuje”.</p>	<p>1) zeznania D. G.</p> <p>2) oględziny telefonu pokrzywdzonej dokonane na rozprawie</p> <p>3) wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>1) 28v, 53v, 153v-154v</p> <p>2) 168v</p> <p>3) 168v, 189v.-190</p>	
<p>Ad. 2</p>	<p>1) zeznania D. G.</p>	<p>28v, 53v, 153v-154v</p>	

6. Groźby wypowiedziane przez oskarżonego wzbudziły w pokrzywdzonej D. G. obawę, że będą spełnione.			
Ad. 1 i 2 7. D. L. był uprzednio karany.	1) dane o karalności 2) odpis wyroku w sprawie (...) 3) odpis wyroku w sprawie (...) 4) obliczenie kary	1) 111-113 2) 107 3) 108 4) 109	
Ad. 1 8. Telefon komórkowy marki S. (...) był wartości 400 złotych, portfel był wartości 100 złotych, okulary były wartości 350 złotych. Pokrzywdzona odzyskała torbę, okulary wraz z etui, parasolkę koloru czarnego, zeszyt A5 z zawartością rachunku (...), etui do telefonu, etui na dokumenty, skrócony akt zgonu J. M., dowód osobisty, stary dowód osobisty, potwierdzenie nadania numeru NIP, karteczki z odręcznymi zapisami, wizytówki.	1) zeznania K. M. 2) protokół oględzin rzeczy 3) pokwitowania 4) faktura	1) 3,31v, 153v 2) 6-7 3) 18, 33 4) 34	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	D. L.	Pkt 1 aktu oskarżenia	

2	D. L.	Pkt 2 aktu oskarżenia	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Ad. 1</p> <p>9. W dniu 9 lipca 2019 roku w godzinach 16:45-17:00 w P. na ul. (...) oskarżony nie dopuścił się czynu polegającego na tym, że po uprzednim wyszarpieniu, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci damskiej skórzanej torebki z zawartością dowodu osobistego na dane pokrzywdzonej, telefonu komórkowego marki S. (...), kart bankomatowych banku (...), G. Bank oraz (...), okularów korekcyjnych wraz z etui, portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 50 złotych. Oskarżony znalazł tą torebkę na ulicy. Nie było w niej telefonu komórkowego ani portfela z pieniędzmi. D. L. odłożył z powrotem torebkę, nie zabierając nic ze środka. Spotkał wtedy kolegów P. S. (1) i D. K..</p>	<p>1) wyjaśnienia oskarżonego</p> <p>2) zeznania P. S. (1)</p> <p>3) zeznania J. K. (1)</p> <p>4) zeznania K. M.</p> <p>5) zeznania Z. G.</p> <p>6) zeznania A. R. (1)</p> <p>7) zeznania M. R.</p> <p>8) zeznania D. G.</p> <p>9) umowa sprzedaży telefonu</p>	<p>1) 1) 152v-153, 154v, 189v-190</p> <p>2) 2) 169</p> <p>3) 3) 189v</p> <p>4) 4) 3, 31v, 153v</p> <p>5) 5) 37v, 168v</p> <p>6) 6) 14v,168-168v</p> <p>7) 7) 8v, 167v-168</p> <p>8) 8) 28v., 53v., 153v-154v</p> <p>9) 9) 46</p>	
<p>Ad. 2</p> <p>10. W dniu 1 sierpnia 2019 roku, za pośrednictwem wiadomości tekstowych sms z numeru abonenckiego 883-663-947 nie kierował do swojej byłej partnerki</p>	<p>1) wyjaśnienia oskarżonego</p> <p>2) zeznania D. G.</p> <p>3) oględziny telefonu pokrzywdzonej dokonane na rozprawie</p>	<p>1) 152v -153, 189v-190</p> <p>2) 28v, 53v, 153v-154v</p> <p>3) 168v</p>	

D. S. grózb karalnych uszkodzenia ciała i pozbawienia życia.			
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
5	częściowo wyjaśnienia oskarżonego	Wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę tylko w tej części, w której znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Odnośnie zarzutu z punktu II aktu oskarżenia, wskazać należy, że oskarżony pomimo tego, że formalnie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, to ostatecznie potwierdził, że wysyłał do pokrzywdzonej sms-y z groźbami.	
1, 2, 8	zeznania K. M.	Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej, gdyż są konsekwentne, logiczne i spójne. Ponadto znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci zeznań Z. G., A. R. (1), M. R., D. G., protokole oględzin rzeczy, protokole zatrzymania rzeczy.	
2	zeznania Z. G.	Zeznania tego świadka są konsekwentne i stanowcze. Ponadto	

		<p>korespondują z zeznaniami K. M.. Z. G. był naocznym świadkiem, tego, jak sprawca wyszarpał pokrzywdzonej torebkę i uciekł. Jego zeznania pozwoliły na odtworzenie zasadniczej fazy zdarzenia. Na ich podstawie ustalono również, że sprawca był sam.</p>	
2	zeznania A. R. (1)	<p>Zeznania tego świadka są konsekwentne i stanowcze. Ponadto korespondują z zeznaniami M. R.. Jest on osobą obcą dla oskarżonego, a co za tym idzie nie ma żadnego interesu w tym aby składać zeznania bezpodstawnie obciążające oskarżonego. Wiedza świadka oscyluje wokół okoliczności mających miejsce tuż po zasadniczej fazie zdarzenia. Widział, jak sprawcą idzie przez parking i szpera w damskiej torebce. Następnie widział jak sprawca w krzakach wyciąga coś z damskiej torebki i coś z niej wyjmuje. Następnie odrzucił torebkę a w rękę trzymał telefon i portfel. Świadek podniósł torebkę i za pośrednictwem żony M. R. przekazali torebkę Policji. Okazało się, że jest torebka skradziona pokrzywdzonej. Ponadto chwilę wcześniej słyszał krzyki „złodziej”, co w połączeniu z zachowaniem sprawcy</p>	

		<p>dało mu podstawy do uznania, że mężczyzna, którego widzi jest sprawcą kradzieży. Ponadto zeznania A. R. (1) pozwoliły na zanegowanie twierdzeń oskarżonego, że kiedy trzymał w ręku torebkę a następnie ją odłożył był w towarzystwie dwóch mężczyzn P. S. (1) i J. K. (1).</p>	
2	zeznania M. R.	<p>Zeznania tego świadka są konsekwentne i stanowcze. Ponadto korespondują z zeznaniami A. R. (1). Jest ona osobą obcą dla oskarżonego, a co za tym idzie nie ma żadnego interesu w tym aby składać zeznania bezpodstawnie obciążające oskarżonego. Przebieg aktywności sprawcy świadkowi znany jest z przekazu męża A. R. (1) – obserwatora przebiegu fazy zdarzenia, która miała miejsce zaraz po dokonaniu kradzieży. M. R. przekazała porzuconą przez sprawcę torebkę Policji. Okazało się, że jest torebka skradziona pokrzywdzonej.</p>	
	zeznania P. S. (1)	<p>Zeznania świadka doprowadziły do obalenia alibi oskarżonego. Świadek zaprzeczył znajomości z oskarżonym. Zaprzeczył aby w dniu zdarzenia był z oskarżonym oraz J. K. (1). Zeznania świadka korespondują z zeznaniami J. K. (1) i A. R.</p>	

		(1). Dlatego też zasługują na wiarę.	
	zeznania J. K. (1)	<p>Zeznania świadka doprowadziły do obalenia alibi oskarżonego. Świadek zaprzeczył twierdzeniom oskarżonego, jakoby miał widzieć, że torba została znaleziona przez oskarżonego, a nie skradziona. Zaprzeczył aby w dniu zdarzenia był z oskarżonym oraz P. S. (1). Zeznania świadka korespondują z zeznaniami P. S. (2) i A. R. (1). Dlatego też zasługują na wiarę.</p>	
2,4,5,6	zeznania D. G.	<p>Zeznania świadka są logiczne i spójne dlatego też zasługują na wiarę.</p> <p>Ojciec D. G. znalazł w miejscu jej poprzedniego zamieszkania, gdzie odwiedzał ją również oskarżony część rzeczy skradzionych K. M.. W tym zakresie zeznania świadka znajdują swoje potwierdzenie w samym fakcie przyniesienia tych rzeczy na Policję przez D. G.. Tym samym nie budzi żadnych wątpliwości, że rzeczy te zostawił w domu świadka D. L.. Ponadto świadek widziała jak oskarżony miał kartę banku (...) wystawioną na K. M.. D. G. podejrziała te dane na karcie, gdy oskarżony spał. Świadek podniosła również, że oskarżony ostatecznie przyznał się</p>	

		<p>jej, że dokonał kradzieży karty bankomatowej oraz dokumentów K. M.. Wiarygodności świadka nie może podważyć to, że początkowo twierdziła, że widziała jak oskarżony wypłacał pieniądze z konta pokrzywdzonej, czemu zaprzeczyła sama K. M.. W kolejnych zeznaniach świadek bowiem stanowczo i konsekwentnie doprecyzowała, że nie widziała momentu wypłacania pieniędzy przez oskarżonego z tej karty, natomiast widziała jak D. L. kilkakrotnie podchodził z tą kartą do bankomatu.</p> <p>Natomiast w zakresie gróźb kierowanych pod adresem pokrzywdzonej, D. G. na rozprawie okazała sms-y z groźbami. Choć początkowo oskarżony nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu, następnie przyznał, że groził pokrzywdzonej, umniejszając jednak swoją odpowiedzialność.</p>	
1, 8	protokół oględzin rzeczy	<p>Wskazany nieosobowy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie był podczas postępowania kwestionowany, Sąd nie znalazł podstaw, aby podważyć jego wiarygodność, dlatego też był podstawą poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych.</p>	

8 3 5 5 5 5 2, 3 1,2,3,4 1,8 5	faktura umowa sprzedaży dane o karalności obliczenie kary odpis wyroku w sprawie II K 475/18 odpis wyroku w sprawie IV Ka 58/19 protokół zatrzymania rzeczy notatki urzędowe pokwitowania ogłędziny telefonu pokrzywdzonej	Wskazany nieosobowy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie był podczas postępowania kwestionowany, Sąd nie znalazł podstaw, aby podważyć jego wiarygodność, dlatego też był podstawą poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych.	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2,4,5	częściowo wyjaśnienia oskarżonego	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których nie przyznaje się on do popełnienia zarzucanych mu czynów.</p> <p>Zdaniem Sądu stanowcze i konsekwentne nieprzyznawanie się do popełnienia zarzucanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia czynu stanowi wyraz przyjętej</p>	

przez oskarżonego linii obrony. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są niespójne i sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Oskarżony na rozprawie najpierw podnosił, że torebki nie ukradł tylko ją znalazł. Pozostaje to w opozycji do zeznań Z. G. oraz A. R. (1) i M. R.. Z. G. był świadkiem jak sprawca wyrywa torebkę pokrzywdzonej. Następnie A. R. (1) usłyszał jak ktoś krzychał złodziej i kiedy wyszedł na zewnątrz zobaczył mężczyznę który szpera w damskiej torebce i wyjmuje z niej portfel i telefon a torebkę odrzuca. Torebka ta po zanieśieniu jej na komisariat Policji okazała się torebką skradzioną pokrzywdzonej.

Ponadto w początkowej fazie wyjaśnień na rozprawie D. L. podnosił że jak znalazł torebkę to był sam. Natomiast w dalszej fazie wyjaśnień wskazał, że jak znalazł torebkę to był w towarzystwie (...). Tym samym w tej części wyjaśnień oskarżony był niespójny. Niezależnie od tego druga wersja wydarzeń pozostaje w opozycji do zeznań A. R. (2), który potwierdził, że sprawca który pozbył się damskiej torebki był sam. Ponadto P. S. (1) zaprzeczył, jakoby

znał osobę oskarżonego. J. K. (1) wskazał natomiast, że co prawda kojarzy zdarzenie, gdy szedł z kolegą i z daleka zobaczyli, jak D. L. znalazł pod płotem torebkę. Po pierwsze, z zeznań świadka wynika, że zdarzenie, na okoliczność którego relacjonuje, miało miejsce zimą, a czyn objęty zarzutem został popełniony w lipcu. Ponadto J. K. (1) szedł wówczas z kolegą, którym nie mógł być P. S. (1), bowiem świadek zeznał, że go nie zna. Nadto jak zeznał J. K. (1), w trakcie tamtego zdarzenia torebka była pusta. W niniejszej sprawie natomiast w torebce były rzeczy pokrzywdzonej.

W początkowej fazie wyjaśnień przed Sądem oskarżony podnosił, że poza telefonem i portfelem pozostałe rzeczy wskazane w zarzucie były w znalezionej przez niego torebce. Natomiast na ostatnim terminie rozprawy wyjaśnił, że w znalezionej torebce były tylko damskie kosmetyki i nic więcej. Tym samym również w tej części wyjaśnienia oskarżonego są niespójne.

D. L. wyjaśnił jak to już zostało podniesione na pierwszym terminie rozprawy, że w torebce nie było portfela z pieniędzmi oraz telefonu komórkowego.

Były pozostałe wskazane w zarzucie rzeczy. Oskarżony odłożył torebkę i jej nie zabierał. Tym samym sugerował, że on o tych rzeczy nie zabierał. Twierdzenia w tym zakresie są również nieprawdziwe. Oskarżony bowiem był tą osobą, która sprzedała telefon pokrzywdzonej do lombardu co znajduje potwierdzenie w obiektywnym materiale dowodowym w postaci dokumentu – umowy sprzedaży telefonu. Ponadto D. G. potwierdziła, że oskarżony przyznał się jej, że dokonał kradzieży na szkodę K. M.. Widziała u niego w spodniach kartę banku (...). Nadto w swoim poprzednim miejscu zamieszkania, w którym odwiedzał ją oskarżony ojciec D. G. znalazł dokumenty i przedmioty należące do K. M., które przyniosła na policję. Nie mógł zostawić ich tam nikt inny jak tylko oskarżony.

Nie bronią się tym samym wyjaśnienia oskarżonego, w których mętnie tłumaczył, że wszedł w posiadane telefonu pokrzywdzonej w ten sposób, że pił z jakąś osobą, która prosiła go aby oddał jej telefon do lombardu bo nie ma dowodu osobistego.

Nie może być uznana za skuteczną linią obrony, że

D. G. pomawia jedynie oskarżonego i chce go zrobić w kradzież torebki za to, że on chciał od niej odejść. Powstaje bowiem pytanie skąd zatem D. G. miała rzeczy, które zostały skradzione K. M.. Odpowiedź jest oczywista. Zostawił je u niej D. L..

Za sprawstwem oskarżonego przemawia też jego reakcja na zapowiedź D. G., że ujawni przestępstwo kradzieży na policji. Wtedy D. L. chcąc uniknąć odpowiedzialności za ten czyn zaczął wysłać D. G. sms-y z groźbami karalnymi.

Przechodząc do zarzutu kierowania pod adresem D. S. (obecnie G.) gróźb karalnych uszkodzenia ciała i pozbawienia życia, oskarżony prezentuje co do niego zmienną postawę. Formalnie nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego czynu, jednak na kolejnej rozprawie, po okazaniu przez nią treści sms-ów przyznaje, że groził D. S..

Reasumując w ocenie Sądu nieprzyznawanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów, w konfrontacji z zebrany w sprawie osobowym i nieosobowym materiałem dowodowym, nie pozwala na przyjęcie, że oskarżony nie jest sprawcą zarzucanych mu czynów.

3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1, 2	D. L.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Ad. 1</p> <p>Zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do przypisania oskarżonemu zarzucanemu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 i 5 kk.</p> <p>Przez zabór w rozumieniu art. 278 kk rozumieć należy bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej (jak właściciel, posiadacz lub osoba posiadająca do rzeczy inne prawa rzeczowe lub obligacyjne) i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę (por. W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 608; A. Marek, Prawo karne..., s. 522; J. Bafia (w:) J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks karny..., s. 253-254). Wyjęcie rzeczy ruchomej</p>			

spod władztwa nastąpić musi wbrew woli osoby nim dysponującej oraz bez żadnej ku temu podstawy (por. wyrok SN z 18 grudnia 1998 r., IV KKN 98/98, Prok. i Pr. 1999, nr 7-8, poz. 5). Kradzież jest dokonana w chwili zaboru, tj. objęcia przedmiotu wykonawczego we władztwo sprawcy, i w związku z tym stopień utrwalenia władztwa nad rzeczą, dalsze jej losy oraz dalsze zmiany względem tej rzeczy są obojętne z punktu widzenia oceny prawnej (zob. wyrok SN z 11 stycznia 1988 r., II KR 343/87, OSNKW 1988, nr 7-8, poz. 55 oraz B. Świątkiewicz, glosa do tego orzeczenia, OSP 1990, z. 8, s. 302). Z mocy art. 278 § 5 kk przepisy o kradzieży mają odpowiednie zastosowanie do kradzieży karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego.

W realiach tej sprawy, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego strona przedmiotowa występku kradzieży została zrealizowana. Rzeczy opisane w akcie oskarżenia zostały wyjęte spod władztwa pokrzywdzonej i przejęte we władanie oskarżonego.

Ponieważ wśród skradzionych przedmiotów znajdował się dokument stwierdzający tożsamość

pokrzywdzonej w postaci dowodu osobistego czyn oskarżonego zakwalifikowano również z art. 275 § 1 kk.

Oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona dwóch czynów zabronionych. W celu oddania zaley zawartości kryminalnej zachowania oskarżonego Sąd zastosował instytucję kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu (art. 11 § 2 kk).

Ad. 2

Zgodnie z art. 190 § 1 kk podlega karze kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Dla bytu przestępstwa groźby karalnej koniecznym jest wzbudzenie u pokrzywdzonego subiektywnej obawy, że groźba zostanie spełniona oraz fakt, że obawa ta jest obiektywnie uzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie zaistniało subiektywne poczucie zagrożenia pokrzywdzonej i subiektywna obawa spełnienia wypowiedzianych gróźb, na co wskazują jej zeznania, którym Sąd dał wiarę.

"Poczucie zagrożenia", a więc stan psychiczny danej osoby wyrażający się

w zaniepokojeniu, braku poczucia bezpieczeństwa lub odczuwaniu strachu oraz obawa spełnienia gróźb muszą być również obiektywnie uzasadnione. Nie chodzi zatem o całkowicie zsubiektywizowaną reakcję ofiary, ale jedynie taką, która będzie zrozumiała i stosunkowo typowa, jeżeli wziąć pod uwagę modele reakcji psychicznej, w określonej sytuacji. Można w tym zakresie odwołać się do orzecznictwa dotyczącego art. 189 kk, zgodnie z którym wzbudzenie "uzasadnionej obawy" następuje wówczas, jeżeli przeciętny człowiek o porównywalnych do charakteryzujących ofiarę cech osobowości, psychiki, intelektu i umysłowości, w podobnych warunkach, dokonałby podobnej co ofiara oceny (zob. np. wyr. SN z 16.2.2007 r., WA 5/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 465). Słusznie wskazuje J. Kosonoga, że nie można przy tym zupełnie pominąć jednostkowej podatności osoby nękaney na poczucie zagrożenia, zatem znaczenie w ocenie powinny mieć nie tylko przesłanki natury obiektywnej (wzorzec przeciętnego obywatela), ale i właściwości psychiczne pokrzywdzonego (zob. J. Kosonoga, [w:] R.A. Stefański (red.), Komentarz, Legalis 2017,

Nb 18; zob. też wyr. SA w Krakowie z 29.9.2005 r., II AKa 169/05, KZS 2005, Nr 11, poz. 24; wyr. SA w Katowicach z 16.6.2005 r., II AKa 151/05, KZS 2006, Nr 2, poz. 58; post. SN z 23.2.2006 r., III KK 262/05, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 421; wyr. SN z 16.2.2007 r., WA 5/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 465; post. SN z 14.2.2002 r., II KKN 337/01, OSNKW 2002, Nr 7–8, poz. 66).

W ocenie Sądu każdy przeciętny człowiek dokonałby podobnej co D. G. oceny zachowania D. L. tj. czułby się zagrożony. Każdy bowiem przeciętny człowiek czułby się zagrożony otrzymywaniem sms-ów z groźbami uszkodzenia ciała i pozbawienia życia. Szczególnie, że oskarżony jest osobą nerwową i nadużywa alkoholu. W ocenie Sądu każda przeciętna osoba, która znalazłaby się w takiej sytuacji jak pokrzywdzona wedle wszelkiego prawdopodobieństwa uznałaby te groźby za realne i wzbudzającą obawę. Zachowanie D. L. dawało podstawę do uzasadnionej obawy pokrzywdzonej o swoje życie i zdrowie, a także do powstania u niej przekonania, że groźby zostały wyrażone na serio. Tym bardziej, że groźby te zostały wypowiedziane w związku z zapowiedzią

D. G. ujawnienia na policji faktu popełnienia przez oskarżonego przestępstwa na szkodę K. M..

Wina oskarżonego w zakresie każdego z czynów została udowodniona, działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

W realiach tej sprawy zasadne jest odwołanie się do reguły wyrażonej w art. 4 § 1 kk, zakładającej – w przypadku wystąpienia kolizji ustaw karnych, będącej następstwem zmian normatywnych – prymat stosowania ustawy nowej, obowiązującej w czasie orzekania. Jednakże należy stosować ustawę poprzednio obowiązującą wówczas, gdy jest względniejsza dla sprawcy. W ujęciu art. 4 § 1 kk „względniejsza” jest ta, która po przeprowadzeniu kompletnej oceny wszystkich skutków zastosowania owych konkurujących ze sobą ustaw, in concreto przewiduje dla danego sprawcy łagodniejsze (a więc „względniejsze”) konsekwencje (wyrok SN z dnia 25.10.2006r. V KK 282/06, wyrok Sn z dnia 22.01.2019r., IV KK 296/18, Legalis Nr 1874469).

W realiach sprawy przedmiotowej, przypisanie oskarżonemu dwóch czynów obliguje orzekanie o karze łącznej (o czym szerzej w dalszej

części uzasadnienia). Aktualna treść przepisu art. 86 § 1 kk eliminuje zasadę absorbcji, jako jedną z zasad łączenia kar, obowiązującą w dacie w jakiej czyny zostały popełnione. Tym samym Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przestępstw był korzystniejszy dla oskarżonego.

Oskarżony jest osobą zdatną do zawinienia, ze względu na wiek, jak i pełną poczytalność. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swoich czynów, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynów oskarżonego lub jego winę.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach			

warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. L.	1	I	Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy sposób zebrane w sprawie dowody nie budzi wątpliwości, że zachowanie oskarżonego stanowi czyn zabroniony o dużej społecznej szkodliwości. Oceniając stopień społecznej szkodliwości

czynu Sąd wziął pod uwagę:

- rodzaj i charakter naruszonego dobra jakim jest w niniejszej sprawie mienie;

- rozmiary wyrządzonej szkody;

- sposób i okoliczności popełnienia czynu – oskarżony działał w sposób bardzo zuchwały okazując rażące lekceważenie dla porządku prawnego;

- popełnienie przestępstwa z zamiarem bezpośrednim;

- motywację sprawcy, który działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Wymierzając karę jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego.

Na korzyść oskarżonego Sąd uwzględnił, że w przedmiotowej sprawie odzyskano część skradzionego mienia, chociaż z całą pewnością nie przyczynił się do tego, swoim zachowaniem D. L..

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku

			<p>do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył D. L. karę 1 roku pozbawienia wolności.</p> <p>Z uwagi na okoliczność, że D. L. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd wymierzył mu na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.</p> <p>Miarkując wysokość kary grzywny, oprócz okoliczności wskazanych powyżej Sąd miał na uwadze również sytuację materialną i osobistą oskarżonego. Ustalając wartość jednej stawki na poziomie 10 złotych Sąd miał na uwadze fakt, iż oskarżony dopiero od niedawna pracuje. Wcześniej był pozbawiony wolności i nie uzyskiwał żadnych dochodów. Przed nim jednocześnie jednak kolejna do odbycia kara pozbawienia wolności. Jednocześnie jednak jest młodą, zdolną do pracy osobą. Tym samym reasumując zdaniem Sądu będzie miał możliwość zgromadzenia stosownych środków celem uiszczenia orzeczonej kary grzywny.</p>
D. L.	2	2	Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy

sposób zebrane w sprawie dowody nie budzi wątpliwości, że zachowanie oskarżonego stanowi czyn zabroniony o dużej społecznej szkodliwości.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości, Sąd kierował się w szczególności:

- rodzajem i charakterem naruszonego dobra, jakim jest wolność człowieka;

- rozmiarami wyrządzonej szkody – oskarżony wywołał duże poczucie strachu u pokrzywdzonej. D. G. cały czas obawia się o bezpieczeństwo swoje i jej dziecka;

- popełnieniem przestępstwa z zamiarem bezpośrednim;

- motywacją sprawcy – chęć uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo kradzieży.

Wymierzając karę Sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego fakt, iż D. L. finalnie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zauważyć należy jednak, iż nastąpiło to pod ciężarem zebranych dowodów.

Na niekorzyść oskarżonego, Sąd poczytał, przede wszystkim fakt, że był już on w przeszłości wielokrotnie karany.

			<p>Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.</p>
D. L.	3	1 i 2	<p>Wymierzając karę łączną Sąd mógł wymierzyć ją w granicach od 1 roku pozbawienia wolności do 2 lat pozbawienia wolności. Zgodnie bowiem z art. 86 § 1 kk Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Zgodnie z art. 85a kk orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dlatego też wymierzając karę łączną Sąd wziął również pod uwagę, podobnie jak przy wymierzaniu kar jednostkowych okoliczności łagodzące i obciążające oraz stopień</p>

społecznej szkodliwości czynów.

Ponadto przy wydaniu kary łącznej Sąd rozważał przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary jednostkowe, istnieje ścisły związek przedmiotowy lub podmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak.

Przestępstwa zarzucane D. L. zostały popełnione w odstępie dość krótkiego okresu czasu. Wszystkie zostały popełnione umyślnie, z zamiarem bezpośrednim.

Okoliczności te przemawiają, za tym aby przy wymierzaniu kary łącznej zastosować zasadę absorpcji.

Natomiast przeciw zastosowaniu tej zasady przemawia fakt wskazanych okoliczności obciążających. Ponadto każdy z czynów został popełniony na szkodę innej osoby pokrzywdzonej. Nadto zostały wymierzone w różne dobra prawnie chronione.

Dlatego też ostatecznie w oparciu o treść art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego za poszczególne występki jednostkowe kary pozbawienia wolności Sąd

			połączył i wymierzył oskarżonemu łączną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zastosowaniem zasady asperacji.
D. L.	4	1	<p>Zgodnie z art. 46 § 1 kk w razie skazania Sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się.</p> <p>Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem, zasądzając od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej K. M. kwotę 550 złotych. Sąd miał na uwadze, że pokrzywdzona odzyskała okulary wartości 350 złotych.</p>
D. L.	5	2	<p>Mając na uwadze, że oskarżony jak pokazało dotychczasowego jego zachowanie nie potrafi powstrzymać się przed zachowaniami noszącymi znamiona gróźb karalnych oraz biorąc pod uwagę, że oskarżony obecnie ma duży żal do pokrzywdzonej, że ujawniła fakt kradzieży</p>

dokonanej na K. M. a ponadto biorąc pod uwagę stan emocjonalny w jakim znajduje się pokrzywdzona, wywołany postawą oskarżonego, w ocenie Sądu należy odizolować D. L. od pokrzywdzonej nie tylko w okresie odbywania przez niego kary pozbawienia wolności. Pokrzywdzona zasługuje na to aby wiodła spokojne życie, z dala od agresji oskarżonego. Dlatego też Sąd na podstawie art. 41a § 1 kk w zw. z art. 43

§ 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się w jakikolwiek sposób z pokrzywdzoną D. G. na okres 3 lat. Zdaniem Sądu okres ten jest wystarczającym aby oskarżony ostatecznie zdał sobie sprawę z naganności jego zachowania i więcej nie zakłócał spokoju D. G..

Tym samym orzeczenie środka karnego zakazu kontaktowania się w jakikolwiek sposób z pokrzywdzą D. G. jest podyktowane zapewnieniem ochrony i bezpieczeństwa pokrzywdzonej.

Jako podstawę materialnoprawną orzeczenia środka wskazać należy popełnienie przez oskarżonego czynu przeciwko wolności (art. 41a § 1 kk).

<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>7.6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>7. KOszty procesu</p>			
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>		
<p>6</p>	<p>Na podstawie § 2, § 4, § 17 ust. 2 pkt 3 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019r., poz. 18) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. K.</p>		

	<p>kwotę 723,24 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu przez obrońcę wyznaczonego z urzędu.</p>	
7	<p>Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa w całości koszty sądowe, na które składają się wydatki w kwocie 960,70 zł oraz opłaty w kwocie 400 zł.</p> <p>Na wydatki w sprawie złożyły się:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym w kwocie 20 zł oraz w postępowaniu sądowym w kwocie 20 zł - na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 kpk i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2003 r. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.); - opłata za udzielenie informacji z rejestru skazanych w kwocie 30 zł na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 kpk i § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Sądowego (Dz. U. 	

z 2014 r. poz. 861 z późn. zm.);

- zryczałtowana opłata za konwój – (§ 2 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym – tekst jedn. Dz. U. 2013r., poz. 663) – łącznie 167,46 złotych;

- koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu przez obrońcę wyznaczonego z urzędu – 723,24 złotych na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk i § 2, § 4, § 17 ust. 2 pkt 3 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019r., poz. 18).

Oplaty zasądzone na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 6 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Sąd zasądzać od oskarżonego koszty sądowe miał na uwadze, iż oskarżony od niedawna pracuje. Ponadto jest młodą, zdrową i zdolną do pracy osobą. Tym

	samym ma on możliwość uiszczenia zasądzonych kosztów sądowych. Nie przekraczają one jego możliwości finansowych i zarobkowych.
6. 1Podpis	